

BIULETYN

Wydział Chemii UAM - Informator Dziekana

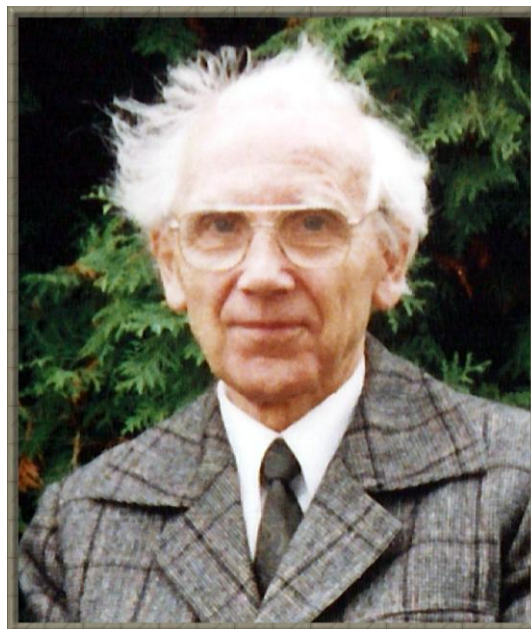
1/12

Z głębokim żalem zawiadamiamy, że w dniu 5 stycznia br.

zmarł prof. zw. dr **WŁODZIMIERZ WOLSKI**

*Żonie i Rodzinie
wyrazy szczerego współczucia
składają
pracownicy, doktoranci i studenci Wydziału*

Msza św. odprawiona zostanie dnia 13 stycznia br. o godz. 10:00 w Kościele p.w. Matki Boskiej Fatimskiej w Koziegłowach. Pogrzeb odbędzie się tego samego dnia o godz. 12:30 w Poznaniu na Cmentarzu Górczyńskim

PROF. ZW. DR WŁODZIMIERZ WOLSKI

1924 -2012

W dniu 5 stycznia 2012 roku odszedł od nas wielki a zarazem skromny człowiek, wybitny uczony i przyjaciel ludzi, prof. dr Włodzimierz Wolski. Prof. W. Wolski był autorytetem w dziedzinie chemii ciała stałego, w tym materiałów magnetycznych i ich wykorzystania w technologii nośników magnetycznych. Przez swoich współpracowników i wychowanków wspominany jest jako człowiek, który poświęcił się nauce zachowując wierność swoim ideałom i przekonaniom.

Włodzimierz Wolski rozpoczął studia chemiczne na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego w październiku 1946 r. Jeszcze przed ich ukończeniem w 1950 r. otrzymał, jako wyróżniający się student, propozycję zatrudnienia w Katedrze Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Poznańskiego, kierowanej przez prof. dr A. Krausego. Pozytywna odpowiedź na tą propozycję na stałe już związała Go z naszą Uczelnią. Zatrudniony formalnie jako asystent od października 1950 r., już w roku 1951 uzyskał stopień doktora nauk matematyczno-przyrodniczych w zakresie chemii na podstawie wykonanej pod kierunkiem Prof. A. Krausego pracy pt.: „Tlenek miedziowy jako nośnik katalizatorów zespołowych”. W 1956 r. Centralna Komisja Kwalifikacyjna dla Pracowników Nauki w Warszawie, na podstawie ogólnego dorobku i naukowego i osiągnięć dydaktycznych, przyznała Włodzimierzowi Wolskiemu tytuł samodzielnego pracownika nauki – docenta, z równoczesnym powołaniem go na to stanowisko przy Katedrze Chemii Nieorganicznej Uniwersytetu Poznańskiego. W 1965 roku, Uchwałą Rada Państwa, powołany został na profesora nadzwyczajnego a w 1973 otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. Profesor Wolski uznawany był zawsze za entuzjastę nauki i nigdy nie zabiegał o swoje awanse naukowe.

Bardzo wysokie wymagania stawiał sobie Prof. Wolski jako nauczyciel akademicki. Dziesiątki roczników studentów chemii czerpały z jego wielkich zasobów wiedzy oraz unikalnego, nieschematycznego sposobu przekazu. Przez słuchaczy uznawany był zawsze za jednego z najznakomitszych wykładowców. Jego pełne dynamizmu wykłady były zawsze doskonałe, perfekcyjnie przygotowane, ilustrowane modelami i pokazami. Tutaj także Profesor dbał o szczegóły tak, by stanowiły one nie tylko źródło wiedzy, ale by stawały się inspiracją do dalszych twórczych poszukiwań przez studentów. Studenci Pana Profesora wspominają, że prowadząc wykłady nigdy nie korzystał z notatek nawet przy prezentowaniu tabel i wykresów. Szacunek dla słuchaczy nakazywał mu prezentowanie na wykładach możliwie najnowszych zdobyczy wiedzy chemicznej, dlatego walczył o sprowadzanie do bibliotek i udostępnianie nauczycielom akademickim podręczników wydawanych na Zachodzie. Jego niezłomność w tej walce wzbudziła nawet szersze zainteresowanie medialne.

Odpowiadając na zapotrzebowanie programowe i organizacyjne Uczelni, Prof. Wolski prowadził wykłady kursowe z chemii nieorganicznej na studiach stacjonarnych i Wieczorowym Studium Chemii, wykłady ze stereochemii związków nieorganicznych dla Studium Podyplomowego Chemii i Studium Doktoranckiego oraz wykłady specjalistyczne i monograficzne z magnetochemii. Wykłady monograficzne i seminaria odbywały się przez kilka lat w języku angielskim, a seminaria okresowo prowadził także w języku francuskim i niemieckim. Wielką aktywność w pracy dydaktycznej Prof. Wolski łączył z intensywną pracą badawczą. Przez dziesiątki lat pracę zaczynał o piątej rano, by skończyć ją pomiędzy dwunastą a dwudziestą pierwszą.

W drugiej połowie lat 50-tych utworzona została dla Prof. Wolskiego, przy Katedrze Chemii Nieorganicznej, Pracownia Magnetochemii, przekształcona wkrótce w Zakład Magnetochemii. W latach 60-tych stworzył jedyną w Polsce szkołę chemii ferrytów, wówczas światowego szlaggeru technologicznego. Pracownicy naukowcy z różnych uczelni, instytutów PAN i instytutów resortowych zgłaszali się do Zakładu Magnetochemii UAM celem wykonania pracy doktorskiej z tej specjalności. Dlatego wówczas otwarto na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii UAM dwadzieścia przewodów doktorskich, z czego Prof. Wolski wypromował 15 doktorów. Większość z nich to późniejsi profesorowie na różnych polskich uczelniach. Prace naukowe Prof. Wolskiego cieszyły się dużym zainteresowaniem nie tylko w kraju, ale i za granicą. Prof. Wolski przyczynił się nie tylko do teoretycznego i czysto naukowego poznania zagadnienia ferrytów, lecz był inicjatorem i głównym wykonawcą opracowań technologii otrzymywania materiałów ferromagnetycznych stosowanych do zapisu danych.

Kolejne etapy pracy badawczej Profesora odzwierciedla spis publikacji naukowych, dotyczących głównie chemii ferrytów, nośników zapisu dźwięku, lakierów magnetycznych, strukturalnych aspektów korozji żelaza oraz właściwości magnetycznych i strukturalnych spineli mieszanych. Choć w ostatnich latach pracy zawodowej poważna choroba serca zmusiła Profesora Wolskiego do znacznego ograniczenia aktywności dydaktycznej, to jednak pracę naukową kontynuował ze zwykłą mu energią. Po przejściu na emeryturę Profesor Wolski nadal żywo interesował się sprawami Zakładu Magnetochemii. Z jego bezcennych rad – udzielanych z dystansu domowego zacisza – korzystaliśmy wielokrotnie. Był wzorem nie tylko dla tych z nas, którzy go znaleźliśmy osobiście, ale również dla tych, którym nigdy nie było dane spotkać Prof. Wolskiego w murach Collegium Chemicum.

Z żalem żegnamy tak wspaniałego człowieka.

Przyjaciele i współpracownicy z Wydziału Chemii UAM.

(opracowali – dr hab. Paweł Piszora i dr Wojciech Szajda; fot. – W. Wieczorek)
